

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Facilis Et Succincta S.S. Canonum Doctrina

Pirhing, Ehrenreich

Dilingæ, 1690

§. Quid sit mutuum, & de conditionibus requisitis ad substantiam, & valorem ejusdem?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-61641](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-61641)

rem principalem, ut eum liberet, vel indemnem seruet: quibus casibus addunt plures adhuc Civilistæ, qui apud eos vi-

deri possunt, uti, & quæ beneficia, aut exceptiones de iure competant fideius- soribus.

TITVLVS XXIII. DE SOLUTIONIBVS.

Potissimum hæc agit de solutionibus faciendis pro debito, quod ex mutuo dato, & accepto oritur, & ideo de mutuo sciendum aliquid.

§. I.

Quid sit mutuum, & de conditionibus requisitis ad substantiam, & valorem eiusdem?

Mutuum rectè definitur, quòd sit contractus celebratus ab aliquo, datione verà, vel fictà, rei consistentis in pondere, numero & mensurà, spe recipiendi tantumdem in genere suo: quæ definitio uti Civilistarum est, ita illis examinanda relinquatur, nisi ex dicendis satis innotescere possit.

Ad substantiam proinde, & valorem mutui requiritur primò, ut dominium rei mutuo traditæ transferatur in accipientem: ex hoc enim mutui datio mutuum appellatum est, quod ex meo fiat tuum, ut iura loquuntur.

Secundò requiritur ad valorem mutui, ut dentur res, quæ in quantitate, hoc est, numero, pondere, aut mensura consistunt, sive quæ numerari possunt & solent, ut pecunia, vel ponderati, ut anis, piper, &c. vel mensurari, ut frumentum, oleum, vinum, &c. & functionem in eodem genere recipiant, ut unum vice al-

terius, in eodem genere fungi possit, & hinc mutuum propriè loquendo non est, si pro bove equum reddere debeas, vel alium etiam bovem, quia in individuâ qualitate, bonitate, & usu inter se differunt, ut de se functionem non recipere dicantur.

Tertiò requiritur ad valorem, & substantiam mutui, ut eadem res, non quidem in specie, & individuo reddatur, cum mutuum potissimum consistat in rebus usu consumptilibus, sed in genere, ejusdem tamen naturæ, qualitatis, & quantitatis reddatur: quòd si enim pro vino triticum v.g. solvere debeas, pro hac specie v.g. aliam speciem, &c. non tam mutuum, quàm permutatio dicitur, aut alius contractus innominatus fiet.

Quartò requiritur ad mutui valorem, & substantiam, ut sit gratuitum, juxta illud Lucae 16. Mutuum date, nihil inde sperantes; cum enim per mutuum rei mutuatæ, dominium in accipientem transferatur, consequenter non jam mutuanti, sed mutuataro, seu domino suo, fructificabit, & nisi ratione lucri cessantis, damni emergentis, periculi, &c. de quibus in Tit. *De usuris* supra sortem accipiatur aliquid, usura committeretur, uti suo loco dicitur. Vide plura de hoc

contractu, & requisitis ad eum apud Civilitas.

§. II.

An Ecclesia, vel Prælati eius nomine possit mutuum dare, & an, ac quomodo Ecclesia, vel monasterium obligetur ex mutuo ipsi dato?

Prohibetur quidem Prælati Ecclesie in cap. Si quorundam 2. h. e. ne quis eorum Ecclesiam gravare præsumat, (mutuum dando vel accipiendo nomine Ecclesie, ut ait *Glossa hic verbo gravare.*) absolutè tamen, si Ecclesia, vel Prælati abundantes redditus Ecclesiasticos habeat, non est prohibitum illis, mutuum dare indigentibus, modò de Summa Capitali sufficiens fiat asscuratio, cum mutuum dare indigentibus sit opus pietatis, & Ecclesia in tali casu non gravetur: & quamvis in casu necessitatis, vel utilitatis Ecclesie possit etiam mutuum accipere nomine Ecclesie Prælati, cum vel sine consensu etiam Capituli, pro mutui diversitate, & illius Ecclesie praxi, attendere tamen debet, ne suæ sibi commissæ potestatis limites excedat in tali mutuo accipiendo, cum periculo alienationis rerum immobilium, aut mobilium pretiosarum, ad dissolvendû tale debitum; aut supra Summam sibi per statutum, aut Capitulationem definitam, vel quæ dissolvi facillè non possit ex fructibus suæ administrationi commissis. Quòd si enim limites commissæ sibi potestatis excedat, non obligabitur Ecclesia vi mutui talis, nisi probaverit mutuans in utilitatem Ecclesie mutuum illud fuisse conversum (quod statuunt jura ad coercendam Prælatorum in mutua

nomine Ecclesie petendo, facillimum, & libenter mutuancium pro concessio quo pronitatem, quo in casu concessio debet, de in rem verso, que mutuum accepit, Ecclesia) quam difficultem probationem non debet subire mutuans, iuxta commissæ potestatis limites mutuum dedit Prælati Ecclesie, non hujus mutuum petenti, prout etiam probari potest ex cap. 1. h. e. & ex cap. 17. in utilitatem. c. 4. De Fidei iuribus. Dicitur autem in bonum Ecclesie pecunia v. g. mutuo concessa, concessa fuisse, si in eam causam expensa fuit, quam tantundem de bonis Ecclesie expendi debuisset, aut rationabiliter nomine Ecclesie tales sumptus hinc utriusque ministrator.

§. III.

An successor in Prælatiura, vel beneficio teneatur solvere debita antecessore suo contracta?

Tenetur successor ex bonis, & redditibus Ecclesie, solvere debita antecessore facta pro Ecclesie utilitate, & necessitate cap. Ad hoc 1. h. e. ut necessaria, & conveniente antecessoris sustentatione; habet enim successor in beneficio se, velut hæres antecessoris, in quem omnia commoda, & onera iura transeunt; & sicut sustentationem suam ex redditibus Ecclesie beneficium habere debet, ita, si pro tali sua sustentatione debita contraxit, debent ea ex bonis & redditibus Ecclesie dissolvi, nisi scilicet ens tenuitatem beneficii ultro id accepisset; hoc enim in casu ex patrimonialibus defuncti dissolvi debent, talia debita ab hæredibus, cum sciens, ac tamen accipiens tenuitatem beneficii meo iure sumunt.